

То се знае, Фроги имаше канапъ въ джеба си; всички малки момчета носятъ винаги канапъ у себе си, и тогава даже, когато всичко друго имъ липсува! Той омота канапа нѣколко пжти около писмото: слѣдъ туй, той надписа на едно жгълче на плика съ едри букви:

За Госпожа Кралицата, Букингамъ Паласъ.

И писмото бѣ вече готово да отиде на пощата.

Двѣтѣ малки момченца бѣха въ възторгъ отъ своето съчинение; тѣ разглеждаха и обръщаха съ едно сладостно вълнение тоя прѣдметъ, който скоро ще бже въ ржцѣтѣ на кралицата!...

„Не мога да чакамъ дори до утрѣ заранъ да пусна писмото на пощата!“ извика Фроги,

като надѣнваше калнитѣ си обуца. „Ти си легни, Бенни, а азъ ще отърча тамъ!...“

Фроги намѣри една пощенска кутия и пусна тамъ своето писмо.

Той бѣ пълненъ съ надежда, че отъ туй непрѣменно ще произлезе нѣщо щастливо...

Когато се върна, той намѣри мансардата тъмна, защото свѣщъта бѣ догорѣла и угаснала най-сетнѣ; ала Фроги не изпитваше голѣмо затруднение да си легне и въ тъмнината: той бѣ се попривикналъ на това. Малкиятъ Бенни бѣше заспалъ дълбоко вече, и виждаше въ сѣня си великолѣпни лакеи, съ златни нашивки по ржбоветѣ на червнитѣ имъ дрехи, които се появяваха въ мансардата, натоварени съ извѣстия и подарѣци отъ кралицата.

Отъ френски прѣведе: Г. П.

ПОДЪ ОДЕАЛЦЕ.

Отъ снѣгътъ
одеалце тъкатъ
невидими ржцѣ;
подъ него спятъ
на майката земя
дѣчицата, дѣте.

А има тя
безбройни дѣца
трѣви, цвѣтя
и сѣменца.

И всички тѣ
въ недра ѣ сѣнь
на топло спятъ;
така догдѣ
на пролѣтъ вѣнъ
отново пакъ
главички подадатъ
и божи святъ
съ усмивка поздравятъ.

Ранъ — Босилекъ.